

Cum este creștinismul tău?

La o convenție a misionarilor studenți la care am avut privilegiul să particip, noi, cei care ne autoflatam că trăiam la un nivel spiritual întrucâtva mai înalt decât membrii de rând ai bisericilor, în sensul că eram gata să punem deoparte mai mult timp, mai multă energie și mai mulți bani pentru a participa la o convenție a misionarilor și de pentru a fi părtași la programul Domnului nostru de evanghelizare a lumii, am fost confrunțați din nou și din nou, prin mai mulți vorbitori, cu o întrebare oarecum incomodă: „Este creștinismul tău vrednic de a fi trimis lumii necreștine?”

Nu: „Este creștinismul vrednic de a fi trimis?” În ceea ce privește acest lucru, nu încap nicio îndoială. Dar ce spui despre felul tău de creștinism – acel creștinism pe care l-ai arătat prin viața ta azi dimineață, ieri, săptămâna trecută, anul trecut? Oare *aceasta* este ceea ce lumea necreștină așteaptă, ceea ce este nevoie pentru a revoluționa viața acolo?

Există însă un creștinism care merită să fie trimis lumii necreștine. Este acel creștinism trăit de Isus Cristos, cel pe care El l-a trăit întotdeauna. Și creștinismul pe care Însuși Cristos l-a trăit este singurul care merită trimis.

Felul de *mântuire* pe care Cristos o oferă este singura mântuire care merită oferită cuiva. Așadar, creștinismul pe care îl trăiește Cristos, ceas de ceas, este singurul creștinism care merită trăit.

Uneori suntem ajutați de coincidențe simple între propria noastră experiență și unele pasaje din Scriptură. Citim despre un anume om care era infirm de treizeci și opt de ani și pe care Isus l-a întrebat „Vrei să te faci sănătos?” O clipă mai târziu, Isus îi spune „Scoală-te .... și umblă. Îndată omul acela s-a făcut sănătos... și umblă”.

Acest pasaj are o mare însemnătate pentru mine. Pentru că și eu cunosc un om care timp de treizeci și opt de ani a umblat în infirmitatea paraliziei lui spirituale prin strânsoarea păcatului, care tânjea să devină sănătos și căruia, într-o zi, Domnul i-a spus: „Scoală-te și umblă.” Aveam aproape treisprezece ani când L-am mărturisit pentru

prima dată în mod public pe Isus Cristos ca Mântuitor al meu, dar numai după douăzeci și cinci de ani am înțeles că Cristos oferă oricui, în această viață, puterea de a birui păcatul. Și sunt convins că mulți dintre cei care cred în Domnul Isus Cristos ca Mântuitor al lor, deci sunt regenerați, născuți din nou, sunt totuși în robie și paralizați, pentru că, la fel ca mine, nu au cunoscut minunata ofertă a Domnului.

Sunt paralizați, așa cum am fost și eu, de greșeala de a gândi că noi înșine trebuie să contribuim la a face ceea ce numai Dumnezeu poate face.

Știți, Isus ne face două oferte tuturor. El Se oferă să ne elibereze de *pedeapsa* păcatului. Și Se oferă să ne elibereze de *puterea* păcatului. Amândouă aceste oferte sunt făcute în exact aceleași condiții: putem să le acceptăm doar lăsându-L pe El să facă totul.

Fiecare creștin a acceptat prima ofertă. Mulți creștini nu au acceptat-o pe a doua. Ei cred, în mod eronat, așa cum am crezut și eu, că trebuie să contribuie și ei la înfrângerea puterii păcatului; că eforturile lor, voința lor, hotărârea lor, întărite și ajutate de puterea lui Cristos, reprezintă calea spre victorie. Și, atâta vreme cât ei cred acest lucru eronat, sunt sortiți înfrângerii, la fel cum ar fi sortiți morții veșnice, dacă mântuirea lor ar depinde de lucrarea lor alături de Cristos pentru a plăti pedeapsa păcatelor lor.

Bine s-a spus că, deși toți creștinii adevărați știu că nu pot avea parte de îndreptățire decât prin credință, totuși cei mai mulți dintre noi am fost învățați să credem că, „în ceea ce privește sfințirea, trebuie să ne biziim pe noi înșine”. Și de aceea, atât de mulți creștini îndreptățiți sunt atât de patetic și de lamentabil dezamăgiți în legătură cu experiența personală a sfințirii sau cu umblarea „în înnoirea vieții”.

Dr. Scofield a vorbit despre viața de sușuri și coborâșuri pe care așa de mulți creștini o au, învingând într-o zi și eșuând în următoarea, mărturisindu-și păcatele și încercând din nou, descurajarea și înfrângerea fiind experiența lor obișnuită. „Aceasta”, a spus el „nu este experiență creștină, ci este experiența creștinilor”. Și a continuat adăugând că „experiența creștină este în întregime rezultatul Celui care produce experiența creștină: Duhul Sfânt.” Așadar, atunci când creștinii încearcă să contribuie la lucrarea de a produce experiența creștină, în loc să Îl lase pe Duhul Sfânt să facă totul, ei trec prin experiența descurajantă a multor creștini – care nu este experiență creștină.

Cum ai acceptat oferta lui Cristos de eliberare de sub pedeapsa păcatului? Ai primit-o în întregime ca pe un dar. Prin credință, L-ai lăsat pe El să facă totul. Nu vrei să accepți oferta Lui de eliberare completă și imediată de sub puterea păcatului în același mod, și să o faci acum? Aceasta este la fel de mult o minune ca și regenerarea. Și este la fel, în exclusivitate, lucrarea Domnului.

Un prieten al meu, vechi misionar, mi-a spus acum câțiva ani că a discutat împreună cu alți misionari despre faptul că viețile lor zilnice nu sunt de talia celor descrise în Noul Testament, caracteristice primilor creștini. Nu știau care e problema; știau doar că tânjeau după ceva ce nu aveau. Și s-au înțeles să se retragă undeva pentru câteva zile și să aducă întreagă problemă la cunoștința lui Dumnezeu și să-L roage să le dea ceea ce nu aveau. Așa au și făcut; Dumnezeu i-a luat pe cuvânt, și prietenul meu, misionar creștin consacrat și veteran în slujirea pe care o făcea deja, s-a întors un om nou în Cristos, cu o viață nouă și cu un Cristos nou.

I-a spus întreaga poveste unei alte misionare, o tânără iute, aprigă. Ea a înțeles adevărul și a fost ajutată de Dumnezeu să-L revindice pe Cristos, în plinătatea Lui, ca Victorie a ei, prin credință.

Câteva luni mai târziu, prietenul meu, care se afla departe de această tânără prietenă misionară, a primit o scrisoare de la ea prin care îi spunea că trebuie să îi comunice despre lucrurile minunate care se întâmplau în viața ei: „Am vrut să vă scriu de la început”, a spus ea, „dar nu prea am îndrăznit, pentru că mi-a fost teamă că nu va dura. Dar *a durat* și, oh, este atât de minunat! Ei bine”, a continuat ea, „doar ca un exemplu a ceea ce vreau să spun: nu doar că, timp de trei luni, nu am mai trântit ușa în nas niciunuia din acești servitori indieni stupizi, care obișnuiau să mă enerveze atât de tare, ci nici măcar nu am mai *vrut* să fac asta în timpul acestor trei luni!”

Și aceea a fost o minune. Nu să te abții să trântești ușa – aceasta nu este o minune. Orice persoană obișnuită, nemântuită, care este cât de cât decentă, poate să se abțină să trântască ușa strângând din dinți, folosindu-și voința, ținându-și mâinile la spate, fiind hotărât să nu mai facă ceea ce simte să facă. Nu, nu este nicio minune în așa ceva. Dar să trăiești trei luni de zile fără să *vrei* vreodată să o faci, fără să simți vreodată în interiorul tău acel val

mânios de iritare, de furie, care te face să vrei să-ți exteriorizezi sentimentele într-un mod necontrolat! Oare inima nu îți spune că într-adevăr aceasta ar fi o minune și în viața ta?

Dar aceasta este oferta lui Cristos pentru noi, chiar acum – eliberare imediată și completă de toată puterea păcatelor cunoscute. Aceasta a vrut să spună Pavel la finalul capitolului șapte și începutul capitolului opt din Romani, când, în versetul doi din capitolul opt, el a afirmat: „legea Duhului de viață în Cristos Isus m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții”. Te bucuri *tu* de Cristos ca Victorie a ta în acest mod miraculos?

Nu mă înțelege greșit; nu vorbesc de ideea eronată a desăvârșirii fără păcat. Nu este posibil pentru nimeni să aibă o astfel de tranzacție cu Cristos care să-i permită să spună: „sunt fără păcat” sau: „nu voi mai păcătui niciodată”. Această minune este susținută și continuată în viața noastră doar prin credința noastră neconținută, clipă de clipă, în Mântuitorul nostru, ca El să ne dea clipă de clipă victorie asupra puterii păcatului. Dar El Însuși ne dă acea credință și va continua acea credință în noi clipă de clipă. Noi putem și trebuie, așa cum a spus atât de adevărat Frances Ridley Havergal, „să Îi încredințăm Lui încrederea noastră.”

Care sunt condițiile acestei Vieți victorioase? Sunt doar două, foarte simple. Predare și credință. „Lasă tot și lasă-L pe Dumnezeu.”

Unii creștini nu s-au predat necondiționat domniei lui Isus Cristos. Așa cum spune Dl McConkey, ei și-au predat păcatele lui Cristos, dar nu și voința. Dacă este în acest moment în viața ta ceva despre care știi că încă nu l-ai predat lui Cristos, nu vrei să o faci acum? Nu vrei să-l spui că Îi predai Lui acum, o dată pentru totdeauna, tot ceea ce ai și tot ceea ce ești, pentru ca El să poată domni deplin, să te poată folosi deplin și să fii deplin la dispoziția Lui? Fiecare obicei din viața ta, fiecare aspirație, fiecare speranță, fiecare persoană pe care o iubești, tot ce deții, și pe tine însuși – toate acestea trebuie să le aibă El, dacă vrei ca El să devină nu doar Mântuitorul Tău, ci și Viața ta.

Acesta este primul pas, prima dintre cele două condiții. Dar nu e tot. Poate că te-ai predat astfel cu mult timp în urmă și te întrebi de ce nu ai victoria după care tânjești. Motivul este că viața predată nu înseamnă automat viață victorioasă. Nu există victorie

fără predare, dar poate exista predare fără victorie. Unii dintre noi experimentăm acest lucru, spre regretul nostru. Poate că „am lăsat tot”, dar, dacă încă nu „L-am lăsat pe Dumnezeu”, cu siguranță vom fi înfrânți. Poate nu ne-am dat seama că lucrarea victoriei este pe deplin și exclusiv a lui Dumnezeu.

Pentru că, dacă te-ai pus fără rezerve și complet sub stăpânirea Domnului Isus Cristos, atunci trebuie să știi și să-ți amintești că a fi protejat de puterea păcatului devine imediat responsabilitatea Lui, datoria Lui - o spun cu reverență. El făgăduiește să o facă. „Căci păcatul nu va mai stăpâni peste voi”, spune El, „pentru că nu sunteți sub lege” (unde faptele voastre aveau de-a face cu aceasta) „ci sub har” (unde Eu fac totul), (Romani 6:14) – și în altă parte El adaugă „Harul Meu îți este îndeajuns” (2 Corinteni 12:9). Astfel se face că Domnul nostru te așteaptă, nu să te rogi pentru victorie, ci să Îl lauzi pentru victorie. Mulți creștini predați amână și împiedică victoria în viețile lor prin faptul că se roagă pentru ea, în timp ce Isus așteaptă ca ei să Îl laude pentru ea. Cum a spus cineva, noi nu trebuie să Îi cerem să facă harul să fie îndeajuns pentru noi. El ne spune că acest lucru e deja făcut; și partea noastră e doar să-L credem pe cuvânt și să spunem „Îți mulțumesc, Doamne.”

Așadar, haideți să revendicăm acum această minune bine-cuvântată a Vieții victorioase, spunând împreună, cu grijă, această frază simplă, într-o atitudine de rugăciune, realizând extraordinara însemnătate a cuvintelor și laudându-L în inimile noastre pe Dumnezeu pentru că este adevărată:

„Știu că Isus îmi *împlinește toate* nevoile mele *acum*, pentru că harul Său *este* îndeajuns pentru *mine*.”